

הרב אלימלך צוויבל

תש"א - תשע"ז

”**במשך השנים השתתפתי**
בהרבה התוועדויות, הייתי
פעמים רבות ביחידויות,
אבל עד אז לא הרגשתי
כזו קירבה מצד הרבי.

הרגשתי שאני
והרבי ביחד”

מאז ימי ילדותו זכה להתחכך בצלם של זקני החסידים, ולספוג את הלחלוחית החסידית המיוחדת; ההתמדה והשקידה, השתלבו עם הגאונות והבקיאות המדהימה בכל חלקי התורה - וכל אלו חברו ליצירת הפאר ששמה: הרב אלימלך צוויבל « קווים לדמותו של משפיע שזכה במשך למעלה מיובל שנים להעמיד דורות של תלמידים, מהם ראשי ישיבות ומשפיעים, רבנים ושלוחים בכל רחבי תבל

אברהם רייניץ

בכאב ובתדהמה נפוצה הבשורה המרה על פטירתו הפתאומית של המשפיע הגאון החסיד הרב **אלימלך צוויבל ז"ל**, והוא בגיל 75.

הרב צוויבל שימש משפיע ראשי ביישיבת 'תומכי תמימים' במוריסטון שבניו ג'רזי. במקביל כיהן כחבר מערכת מכון 'חסידות מבוארת'. במשך שנים שימש גם כ'חוזר' ו'מניח' של תורת הרבי מה"מ. ביום ראשון בבוקר הגיע המשפיע כהרגלו לבית המדרש של הישיבה כדי ללמד את התמימים, אך בעקבות מיחושים שתקפוהו, שב לביתו, שם נפטר כעבור זמן קצר למגינת לב בני משפחתו, ואלפי מושפיעי המפוזרים כיום ברחבי העולם כולו.

הילד הגיע בחלום עם הבשורה

הרב אלימלך צוויבל נולד לאביו ר' צבי יעקב ביום י"ז במנחם אב תש"א. סביב לידתו מסופר במשפחה סיפור נפלא ביותר:

משפחת צוויבל הגיעה לארץ ישראל בתחילת מלחמת העולם השנייה והתיישבה בתל-אביב. זמן קצר לאחר הגיעם, בו' אלול ת"ש, הגיחו מהים מטוסי קרב והטילו פצצות באזור הרחובות בוגרשוב וטרומפלדור בתל-אביב. היו אלו מטוסים של איטליה הפאשיסטית שהתייצבה לצידה של גרמניה הנאצית, והכריזה מלחמה על בריטניה. ההתקפה האווירית על תל אביב, הייתה חלק ממלחמתה בבריטים שהיו בעלי מנדט על ארץ ישראל. ההפצצה גרמה ללמעלה ממאה הרוגים, ביניהם בנם היקר של משפחת צוויבל, חיים דוד ע"ה.

האב, ר' יעקב צוויבל, קיבל את הבשורה המרה בצורה קשה ביותר, מאחר והילד חיים דוד היה ילד מיוחד, מחמד עיניו. תקופה ארוכה לאחר מכן מאן להתנחם.

כעבור זמן הגיע אליו בנו בחלום, וכשחיוך גדול ומאושר על שפתיו, אמר לאביו: "אבא, אני מאוד שמח כאן, אולם הגעגועים הבלתי-פוסקים שלך, והעובדה שאינך מוכן להתנחם, מפריעים למנוחתך כאן. אבל אני מבטיח לך, שבעוד שנה ייוולד לכם ילד נוסף, כמוני ועוד יותר טוב, ושמו יצא בכל העולם..." ואכן, כעבור פחות משנה נולד ר' אלימלך.

כעבור שנים, לאחר שעבר לחב"ד, הייתה אמו מספרת את סיפור לידתו, ומפטירה: "נו, היכן אפשר ששמו יצא בכל העולם – אם לא בליובאוויטש?..."

**כעבור זמן הגיע אליו
בנו בחלום, וכשחיוך
גדול ומאושר על
שפתיו, אמר לאביו:
"אבא, אני מאוד
שמח כאן, אולם
הגעגועים הבלתי-
פוסקים שלך,
והעובדה שאינך מוכן
להתנחם, מפריעים
למנוחתך כאן. אבל
אני מבטיח לך,
שבעוד שנה ייוולד
לכם ילד נוסף, כמוני
ועוד יותר טוב, ושמו
יצא בכל העולם..."
ואכן, כעבור פחות
משנה נולד ר'
אלימלך.**

בהיותו בגיל חמש, החל אביו לדאוג לחינוכו. הוא ראה את בניהם הבוגרים של שכניו ומכריו שמורידים את זקניהם, במקרה הטוב, או יורדים לגמרי מהדרך, במקרה הגרוע יותר. הוא חשש מאוד לעתידם הרוחני של ילדיו, והשיח דאגתו בפני החסיד ר' זלמן שמוטקין, מחסידי חב"ד שמכר ספרי חסידות בתל-אביב. אמר לו ר' זלמן: אם ברצונך שהילדים יישארו יראי שמים, שלח אותם להתחנך אצל החסידים יוצאי רוסיה, בישיבה בלוד. ר' יעקב נסע ללוד, וכאשר ראה את הדמויות החסידיות שהשפיעו בישיבה, כמו ר' שלמה חיים קסלמן, נשבה בקסמם ושלח את שלושת בניו – אלימלך, יחזקאל ויבלחט"א משה שי' – לישיבה בלוד.

המשפיע ר' שלמה חיים אמר: "ידו כידי"

במהלך שנות לימודיו בישיבה עשה חיל והתקדם, לנחת רוח של הוריו ומוריו. בשנת תשכ"ב נסע ללמוד בישיבת

"תומכי תמימים" המרכזית ב-770 במסגרת 'הקבוצה' הראשונה. גם שם ניכרו כישרונותיו הברוכים, ועד מהרה היה לאחד התלמידים השקדנים והמחוננים שבין תלמידי הישיבה. והחל לחזור על שיחות קדשו של הרבי שנאמרו בשבתות עד שהיה לאחד ה'חוזרים' של תורת הרבי. כשהגיע לגיל שידוכין החלו לדבר בו נכבדות. זכה והרבי עצמו היה מעורב בשידוך והביאו לידי גמר, ומעשה שהיה כך היה:

באחד הימים הציעו לו נערה והוא אף נפגש עמה, אך מסיבותיו שלל את ההצעה. הנערה לא אמרה נואש, והיא כתבה על כך לרבי. הרבי השיב לה כי תמתין עד אחר הקיץ, בנמקו כי הוא צריך להיכנס ליחידות לקראת סוף הקיץ (בשל יום הולדתו ב"ז במנחם אב), ואז הרבי עצמו ישאל אותו על כך.

ואכן, כנהוג באותן שנים, נכנס ליחידות לקראת יום הולדתו – כמה חודשים לאחר מכתבה של הנערה – ובטרם נכנס אל הקודש פנימה, גם הוא כתב על נושא השידוכים. השיב לו הרבי בשאלה: "ומה עם ההצעה האחרונה עמה נפגשתי?" כששמע את השאלה יוצאת מפי הרבי, לא היה צריך עוד להמתין לאמירה מפורשת, והשניים באו בקשרי נישואין.

לימים סיפר הרב צוויבל בעצמו את הסיפור הזה, בהדגישו את התפעלותו מכך שהרבי 'מחזיק ראש' מתי מועד כניסתו ליחידות של כל בחור, וזה מה ששבה את לבו.

עוד בתור בחור למד ביישיבת 'תומכי תמימים' בעיר נוארק, ולאחר נישואיו בחורף תשכ"ה, החל לשמש כמשפיע בישיבה, אשר לימים עברה למוריסטון. תפקידו זה היה לאחר שקיבל הוראה מהרבי, כי מכיוון ולמד בישיבה בתור בחור, שיישאר אפוא בישיבה ולא יילך לכולל כפי שעושים כל האברכים. כששאל את הרבי ביחידות, כיצד לתכנן את סדר יומו, השיב לו הרבי שיפנה לראש הישיבה הרב מרדכי מענטליק, וזה אמר לו "אברך צריך ללמוד גמרא בעיון, וגם ללמוד הלכה". ואכן, זו דרך הלימוד שסידר לעצמו; למרות שניהן כמשפיע לחסידות – הקדיש שעות רבות מדי יום ללימוד 'נגלה' בעיון.

מאז שקיבל את תפקיד המשפיע בישיבה, הקדיש הרב צוויבל את עצמו לתלמידים והשקיע כוחות רבים בלימוד עמם ובהדרגתם בדרך הנכונה. השפעתו האישית על בחורים וידיעותיו הרחבות בחסידות הפכו אותו לדמות בלתי נפרדת מהנוף הישיבתי והוא שימש כמשפיע

הרה"ח ר' אלימלך בחברת תלמידים בישיבה

הרה"ח ר' אלימלך (משמאל) ויבלחט"א הרה"ח ר' זלמן ווילשאנסקי מתוועדים עם התלמידים

ראשי וכו"מ במשך למעלה מיובל שנים. על הצלחתו בהשפעה, ניתן ללמוד מהעובדה הבאה. כשאחד מתלמידי הישיבה בלוד התעתד לנסוע לניו יורק, היה המשפיע שלו ר' שלמה חיים קסלמן מודאג, אצל מי יקבל חסידות והשפעה. הבחור השיב כי הוא מתכוון לנסוע לר' אלימלך צוויבל. כששמע זאת ר' שלמה חיים, נרגע ואמר: "ידו כידו".

גם חתנא דבי נשיאה, הרש"ג ז"ל, כששמע כי ר' אלימלך צוויבל נלקח אחר כבוד לשמש כמשפיע בישיבה, אמר למנהל הישיבה הרב משה הרסון, כי עשה עסקה טובה...

הרבי סיפר על עצמו ביחידות של ר' אלימלך

במסגרת תפקידו בישיבה, היה הרוח החיה בהדפסת והפצת קבצי הערות התמימים ואנ"ש מוריסטון שזכו במשך השנים לחביבות מיוחדת אצל הרבי. הוא הבין את החשיבות בעידוד התלמידים להעלות את חידושי תורתם כמו גם הערותיהם על גבי הכתב ופרסומם בגיליונות "הערות התמימים ואנ"ש", ועודד את התלמידים בכיוון הזה.

אך כמו כל דבר טוב, גם לעניין זה התעוררו קטרוגים שונים, כאשר זמן קצר לאחר מכן נפוצה שמועה כאילו אין הרבי שבע רצון מהבמה החדשה שהוקמה. חוסר תשובה מהרבי לקבצים שהוכנסו אליו, רק העצימה את המבוכה. ר' אלימלך, כחסיד וכמקושר, לא ידע מה לעשות; האם להמשיך או להפסיק בהוצאת הקבצים.

כשנכנס ליחידות לקראת יום הולדתו בשנת תשל"ב, כתב לרבי בין השאר על השמועה האמורה, ורצה לוודא כי אכן כך הם פני הדברים. הרבי שלל את השמועה ואמר לו "בנוגע לשמועות, הרי מה שאמרתי הוא רק שהמוציאים-לאור של ההערות במונטריאל, בניו-יורק ובמוריסטון יתדברו ביניהם, כדי שלא ידפיסו את אותם הדברים, וממילא כשידפיסו כדבעי - הרי זה יביא לפלפול התלמידים. אבל בנוגע לעצם העניין - אין מקום כלל לספק. ועוד - וכאן גילה הרבי מקרה שהיה עמו באותם ימים - רב מסויים שאל אותי שאלה ונטלתי קובץ, הכנסתיו במעטפה וכתבתי לאותו רב - הנה, שאלתך נדפסה כבר בגיליון והנה התשובה ('דא איז דיין שאלה, דא איז דער ענטפער')."

ר' אלימלך יצא מהיחידות והוקל לו. מאז קיבל הגיליון תנופה, והיה לאחד מקבצי חידושי התורה של אנ"ש

לישון, יקרא 'לקוטי דיבורים' ו'תורת שלום', באמרו "זה היסודות".

גאונות כבירה

תלמידיו מציינים בהתפעלות את בקיאותו המפעימה לא רק בחלק מסוים בתורה, ולא רק בתחום מסוים בכל חלק, כי אם בכל החלקים, ובהם גופא - בכל התחומים. ידיעותיו בנגלה ובנסתר, גאון חריף ובקי, בכל התורה כולה. נגלה, חסידות, היו לשם דבר. כך בנגלה, היה נודע בידענותו במסכתות הש"ס - לא רק במסכתות הישיבתיות, כי אם גם בשאר המסכתות. הן בפלפולים עמקניים, והן בבקיאות והלכה.

והתמימים הנכבדים ביותר שיצאו לאור במשך עשרות שנים.

בכלל, ר' אלימלך התמסר מאוד להדרכת הבחורים והשפיע עליהם מידיעותיו וממידת חסידותו. באחת ההתוועדויות שאלוהו התלמידים האם אפשר ללמוד חסידות באמצע לימודי 'נגלה'. השיב ר' אלימלך: ללמוד 'נגלה' באמצע חסידות - זה בוודאי אי אפשר. אבל אם יש חשק ללמוד חסידות באמצע נגלה, אם מדובר במקרה חירום שקורה לפעמים, אז אפשר...

תמיד החדיר בתלמידים את יסודות החסידות, והורה שכל בחור בטרם יילך

גם בתחום ההלכה היה בקיא, ולא רק בכל ארבעת חלקי השולחן-ערוך של 'המחבר' והרמ"א, כי אם גם בשאר הפוסקים ובאחרונים. וכמובן בחסידות, התחום שהיה מוקפד עליו. כל הערה ב'לקוטי שיחות', כל הנחה 'נידחת' מהרבי האמצעי, כל 'הנחה' המצמח-צדק, ידועה לו. ובקבלה בכתבי הרמ"ק, בספר הזוהר ובכתבי האריז"ל; כל אלה ידועים לו על בוריים.

כך בכל תחומי התורה, אבל לא רק. היה לו יד ורגל גם בניגוני חסידים, מעשיות – החל מגדולי ישראל ועד לגדולי החסידים, והיסטוריה יהודית לענפיה, בקיא ר' מיילך בבקיות נפלאה ובלתי רגילה.

אחד ממכריו מעיד כי זכה ר' אלימלך לממש את רצונו של הרבי שתבע שלא להסתפק בקו אחד בלימוד, אלא שלחסידי תהיה ידיעה רחבה והבנה עמוקה הן בנגלה והן בחסידות וגם בשולחן ערוך. וזה כמעט לא קיים בדורנו. "ישנם בקיאים בחסידות אבל אין להם את הידיעה בנגלה; ויש את אלו שיש להם ידיעה בנגלה אבל אין להם ידיעה בחסידות או ידיעה רחבה בשולחן ערוך. אבל אצלו היה גם נגלה וגם חסידות וגם פוסקים, וזאת מלבד שהיה תענוג רוחני להשתתף בהתוועדויות שלו ולשמוע ממנו ענינים רוחניים".

על בקיאותו העצומה יעיד המעשה, כאשר פעם נקרע דף מספר 'אור התורה', והבחורים בישיבה ביקשו לנסותו, ופנו אליו עם הדף הקרוע וביקשו לדעת לאן שייך דף זה, והוא הציץ וברגע כמימרא אמר להם בדיוק לאיזה ספר וכך שייך הדף.

העוסקים בהוצאת תורת הרבי לאור, ידעו תמיד שאם מחפשים הם מראה-מקום 'נידח' – ר' מיילך הוא הכתובת.

מכריו מעידים כי לימודו היה בסגנון של 'אור ישראל'. הוא לא היה צריך ללכת בדרכים שונות עד שהגיע לסברה הנכונה, שכן כבר בתחילת לימודו האיר אצלו העניין. תלמיד יכול היה לגשת אליו בשאלה למדנית על "רבי עקיבא איגר מוקשה", והוא היה פותר לו את השאלה בן רגע. כך גם כשתלמידים הגיעו אליו עם קושיות בתניא או עם נקודות לא מובנות במאמר – הוא היה חוזר על הכתוב ומסביר בצורה פשוטה וישרה עד שהדברים היו בהירים כל צרכם. מספר רעו וידידו הקרוב הרב שניאור זלמן וילשאנסקי, ראש ישיבת חב"ד במוריסטון ומי שחלק עמו את הנהגת הישיבה במשך כשלושים שנה. "ידידי הרב צוויבל היה דמות מצויינת. גאון בחסידות ובנגלה, בקי נפלא בעל הבנה ישרה אך גם

על בקיאותו העצומה יעיד המעשה, כאשר פעם נקרע דף מספר 'אור התורה', והבחורים בישיבה ביקשו לנסותו, ופנו אליו עם הדף הקרוע וביקשו לדעת לאן שייך דף זה, והוא הציץ וברגע כמימרא אמר להם בדיוק לאיזה ספר וכך שייך הדף.

עם ידע של 'לומדות'. הבקיאות העצומה שהייתה לו לא באה לו רק בגלל כשרונותיו המבורכים, אלא גם בשל שקידתו והתמדתו שלא ידעו גבול. הוא פשוט היה לומד כל רגע. מתי שרק ראיתי אותו, הוא למד בשקידה.

"זכורני לפני כמה שנים, בעת כינוס 'ירחי כלה', הוא כובד לומר לפול ענין בחסידות. הרבנים, המשפיעים וראשי הישיבות שישבו מולו, ישבו כולם פעורי פה; גם 'משכילים' גדולים לא הצליחו לרדת לסוף דעתו".

למרות גאונותו העצומה בכל חלקי התורה, הוא היה 'גאון' גם בפשטותו ובהליכותיו הצנועות. מעיד אחד מידידיו הקרובים: "מלבד בקיאותו בש"ס, בחסידות ובהלכה, היה מפליא לראות כיצד הכול מתנהל אצלו בלי 'בליטות' ובלו שום רצון לעשות רושם. ואכן, ישנם ראשי ישיבות גדולים שגם אם הם אומרים עניינים עמוקים בנגלה, או 'משכילים' גדולים שאומרים דברים עיוניים בתורת החסידות, או משפיעים שמתוועדים יפה, אבל לפעמים אפשר להרגיש אצלם את ההרגשה 'הנה, הסברתי ענין עמוק בחסידות', 'אמרת' ביאור נפלא בנגלה', 'התוועדתי טוב', אבל אצל הרב צוויבל לא הייתה קיימת ההרגשה הזאת. היופי והחן שחסידות טיפחה אצלו, היו כל כך נקיים ואמתיים..."

מוסיף ומעיד ידידו הרב שניאור זלמן

ווילשאנסקי: "למרות גאונותו, הוא היה בטל בתכלית. הגדלות שלו הייתה בפשטות, הכל נעשה אצלו בלי שום 'בליטות'. היה לו חוש לדבר עם כל בן אדם בגובה העיניים, כשווה בין שווים. מעולם לא נתן את ההרגשה שהוא למעלה יותר. הוא יכול היה לשבת עם אדם בלי שום ידע בחסידות, אחד שהגיע בפעם הראשונה לחסידות, וללמוד עמו בצורה נעימה ולבבית; כך במאמרי 'השכלה' עמוקים כמו גם מאמר קל של 'עבודה'.

"זכורני שפעם, בהתוועדות שהתקיימה לכבוד יום הולדתו של הרבי הרש"ב, הוא התוועד עם הבחורים וביקש לעורר אותם לקבלת החלטות טובות בלימוד. כשראה שהבחורים מהססים, הכריז 'אני מקבל על עצמי ללמוד מהיום ועד ב' ניסן את כל המשך תרס"ו וכל המשך תרע"ב – וכידוע, מדובר בשני 'המשכים' עמוקים וארוכים מאוד..."

"לאחר מכן, כששב לביתו עם אחד התמימים, כמו 'התנצל' ואמר 'מה לעשות, אייתי שצריכים לעורר את הבחורים'..."

חסיד ומקושר

מידת התקשרותו לרבי וביטולו, היו לסמל ולמופת. כל אות וכל עניין שיצא מפי הרבי, היה עבורו קודש קודשים, אולם גם זאת עשה כדרכו בלי 'בליטות'.

פעם ניסה לברר אצלו אחד האברכים, האם קיבל מהרבי איזשהו מכתב או הוראה בקשר לבנו שנולד עם מוגבלת מסוימת, ור' אלימלך השיב בפשטות: "לא, מעולם לא כתבתי על זה לרבי, כי לא רציתי לצער את הרבי בהודעה מעין זו..."

המעשה המופלא הבא יכול לחשוף טפח נוסף ממידת התקשרותו:

לפני מספר שנים חלם כי הרבי מגיע אליו ואומר לו לתת סכום מסוים לצדקה ולהגיד תהילים בריבוי. כשהתעורר, לא חשב שיש דברים בגו, אולם באותו יום קרה דבר פלא; חותנו הגיע לביתו ואמר לו "מיילך, מעולם לא ביקשתי ממך כסף, אבל באה לידי מצות הכנסת כלה יתומה, ואני צריך סכום מסוים" וכאן נקב בדיוק באותו הסכום שהרבי אמר לו בחלום!

ר' אלימלך נרעש מצירוף המקרים. בו במקום העניק את הסכום, והבין כי כעת עליו לקיים את הבקשה השניה של הרבי – ומאז הרבה באמירת תהילים."

באחת היחידויות שזכה להיכנס לרבי, שאל כיצד אפשר להשיג מתיקות בלימוד החסידות? השיב לו הרבי: מתחילים עם קבלת עול, ואחר כך מקבלים געשמאק..."

על חוויה מיוחדת שהייתה לו עם הרבי,

סיפר הוא עצמו לימים. היה זה בהתוועדות הידועה שהתקיימה בפורים תשכ"ו, כאשר הרבי הכריז "כל הפושט יד נותנים לו" וכל מי שרוצה לקבל 'משקה' מהרבי, ינתן לו. בעקבות זאת היה בלגן גדול ב-770, שכן כולם רצו לקבל את שפע הברכה מידי הקדושות של הרבי. הדחיפות היו עצומות עד שקשה היה להגיע לרבי ולקבל.

ר' אלימלך עצמו התאמץ ונדחף, אך ללא הועיל. הוא לא הצליח להגיע לרבי. לאחר ההתוועדות, יצא הרבי מה'זאל' ועלה לחדרו. כשיצא מ'גן עדן העליון' בדרכו לביתו, ניגש אל הרבי הרב שלום דובער וולפא ונתן לרבי בקבוק 'משקה', והרבי ניאות להמשיך לחלק. כל אלו שלא קיבלו קודם לכן, נדחפו גם עכשיו והתאמצו לקבל, אך גם פה היו דחיפות עצומות. "נדחקתי ונדחקתי עד שמצאתי את עצמי עומד מול הרבי פנים אל פנים. פשטתי את ידי עם הכוסית כדי לקבל 'משקה', אבל בגלל הדחיפות הרבות, היד שלי זזה מצד לצד ופחדתי שאאבד את כל המשקה שהרבי נותן. ואז שמתי לב שגם הרבי מניע את ידו מצד לצד ביחד עמי, כי רצה שאקבל כל מה שהוא מוזג לי...
"במשך השנים – סיפר הרב צוויבל ע"ה – "השתתפתי בהרבה מאד התוועדויות, הייתי פעמים רבות ביחידויות, אבל עד אז לא הרגשתי כזו קירבה מצד הרבי. הרגשתי "אז דער רבי איז מיט מיר צוזאמען". (שאני והרבי ביחד).

זורות ישרים מבורכים

הרב צוויבל היה מסודר בטבעו. חלק מהצלחתו בניצול הזמן היה בזכות העובדה שהלך לישון בזמן והתעורר כל יום בשעות מוקדמות. בכל פעם שהתוועד עם הבחורים אל תוך שעות הלילה, היה מזהיר אותם "גם אם מתוועדים, אסור להפסיד זמן קריאת שמע".

הוא היה פרקטי בחייו ובהנהגתו. היו רבים ששאלו את עצתו בענינים שונים של שלום בית ואף עסקים, ותמיד השיב להם כיד חכמתו הטובה.

כאמור, הרב אלימלך צוויבל ע"ה, נפטר בפתע פתאום בצהרי יום ראשון השבוע. זכה במשך למעלה מיובל שנים להעמיד דורות של תלמידים, מהם ראשי ישיבות, רבנים, שלוחים ומשפיעים בכל רחבי תבל. הותיר אחריו דור ישרים מבורך. בנו, הרב יוסף יצחק צוויבל – קראון הייטס. בנו, הרב אברהם צוויבל – שליח הרבי במדינת אורוגואן. בנו, הרב מנחם מענדל צוויבל – שליח הרבי בקליפורניה. חתנו, הרב מיכאל גוראריה – שליח הרבי ומו"צ בסידני אוסטרליה. חתנו, הרב בנציון אוסטער – ר"מ בשיבת אור אלחנן חב"ד. חתנו, הרב מנחם מענדל גולדברג – חבר הנהלת ישיבת תומכי תמימים מוריסטון.

**בגלל הדחיפות הרבות, היד שלי זזה מצד לצד וכפחדתי שאאבד את כל המשקה שהרבי נותן. ואז שמתי לב שגם הרבי מניע את ידו מצד לצד ביחד עמי, כי רצה שאקבל כל מה שהוא מוזג לי...
הרגשתי "אז דער רבי איז מיט מיר צוזאמען"**

נוסעים לרבי?

לא יוצאים מהארץ לפני שקונים ביטוח רפואי!

בלעדי ברייניץ ביטוחים: תכנית מיוחדת לאנ"ש בתנאים מיוחדים

לפרטים נוספים — חייגו כעת:

משרד: 02-6433045 מוקד חו"ל 058-7425770 או במייל 770@RAINITZ.COM